

Plaga a 4-a: muștele câinești (Exod capitolul 8.20-32)

Urmează acum plaga a patra, la care constatăm o diferență esențială față de plăgile anterioare: începând cu această plagă și până la plaga a noua vedem cum Dumnezeu a pus deoparte pe poporul Său Israel din Egipt, din lumea aceasta. După ce Adunarea va fi răpită va fi din nou o rămășiță iudaică, pe care Dumnezeu o va păzi prin toate plăgile și încercările pe care El în providența Sa le va lăsa să vină peste lumea aceasta. Despre această despărțire între poporul lui Dumnezeu și lume citim în versetul 23: „Voi face o deosebire (textual stă aici: eliberare) între poporul Meu și poporul tău. *Semnul* acesta va fi mâine.” Observă cuvântul „semn”. Eliberarea pe care Dumnezeu o face între poporul Său și lume este un semn. Și chiar și aceste plăgi au să ne spună ceva, căci în principiu toate cele nouă plăgi încep deja în timpul nostru. Te întreb: Unde stai tu? De care parte a acestei eliberări? Aparții acelor care locuiesc în ținutul Gosen? Gosen înseamnă „în apropiere”, foarte aproape de inima lui Dumnezeu, foarte aproape de Domnul Isus! Dacă tu te afli acolo, vei fi cruțat de aceste plăgi care vor veni peste Egipt. Sau stai de cealaltă parte, de partea Egiptului, de partea lumii? Stai de partea celor nemântuiți, de partea acelor pe care Dumnezeu în providența Sa, și foarte curând direct, îi va lovi prin judecățile Sale? Atunci și tu vei ajunge sub această plagă a patra, despre care în versetul 21 citim: „Voi trimite muște câinești împotriva ta, împotriva slujitorilor tăi, împotriva poporului tău și împotriva caselor tale.” Înțelesul inițial al expresiei „muște câinești” nu este foarte sigur, dar probabil el înseamnă o combinație de tot felul de insecte parazite, de muște, care nu sug sânge așa cum sug țânțarii, ci transmit tot felul de necurății, tot felul de boli. Sunt lucruri mici care lezează viața oamenilor. Aici nu ne aflăm încă la plăgile cele mai rele, dar și aceste muște câinești chinuie și zăpăcesc deja pe oameni. Ce sunt aceste chinuiri și zăpăceli permanente? Invidie, gelozie, vorbirea de rău, acestea sunt exemple pentru astfel de muște câinești. Ele se aseamănă cu vulpile mici din Cântarea Cântărilor 2, care strică viile. Ele distrug tot ce se găsește în vii. De aceea mireasa roagă acolo, ca vulpile mici să fie prinse. Sunt aceste animale mici, ca aici această amestecătură de insecte parazite, care otrăvesc relațiile naturale dintre oameni. De ce parte stăm noi? Cunoaștem noi invidia, așa cum ea se întâlnește între oamenii lumii acesteia? Cum stau lucrurile cu vorbirea de rău? Spunem noi lucruri pe la spate, care nu sunt adevărate și cu care noi ne împovărăm reciproc? Ne prefacem noi înaintea semenilor noștri, a credincioșilor noștri? Pavel spune în Tit 3.3: „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rățăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și invidie, demni de a fi urâți și urându-ne unii pe alții.” Aceasta suntem și noi prin natura noastră! Dar dacă stăm de partea salvării, atunci putem spune: „și noi eram”. Dar cât de des se găsesc aceste lucruri și la noi, în mijlocul poporului lui Dumnezeu! Cât de puțin ne-am despărțit noi de ele în practica vieții! Dumnezeu în providența Sa lasă să vină aceste plăgi. Ele nu sunt încă judecăți, care vin direct din cer, așa cum sunt ultimele trei plăgi. Sunt plăgi prin providența Sa, prin care El arată ce este în inima egiptenilor. Aici vedem deci nu atât de mult ce se petrece în lumea din jurul nostru, ca în primele plăgi, ci ceea ce iese la iveală de la egiptenii înșiși și ce este în inimile lor. Vedem aceasta mult mai accentuat la plaga următoare. Însă mai înainte încă ceva referitor la cuvintele remarcabile, pe care faraon le rostește în legătură cu această plagă.

După ce aici a avut loc o despărțire între poporul lui Dumnezeu și egipteni, vedem cum faraon oferă compromisuri. Lumea nu poate suporta ca credincioșii să ocupe un loc deosebit cu privire la lumea aceasta. Lumea năzuiește să facă despărțirea cât se poate de redusă, încercând să amestece Adunarea cu lumea. Prima ofertă a lui faraon este: „Duceți-vă de aduceți jertfe Dumnezeului vostru, aici în țară” (Exod 8.25). Da, el va permite chiar ca credincioșii în zilele noastre să slujească lui Dumnezeu în Egipt; dar ce înseamnă să slujești lui Dumnezeu fără să treci prin Marea Roșie? Marea Roșie este un tablou a ceea ce înseamnă moartea Domnului Isus pentru noi. Noi am fost salvați din lumea aceasta prin moartea Domnului Isus. Prin aceasta noi am fost despărțiți pe deplin de lume.

Cât de mulți creștini, care poartă numele de creștini, năzuiesc să slujească lui Dumnezeu în lumea aceasta, în timp ce rămân în domeniul apropiat și sub influența lui satan și a demonilor lui. Ce slujbă dezgustătoare este aceasta pentru Dumnezeu! Se poate sluji lui Dumnezeu aflându-ne de partea aceasta a Mării Roșii (a salvării) cu o inimă necurățită, nesalvată, cu o viață nesalvată, care încă stă sub puterea lui satan și a păcatului? Poate fi aceasta slujbă pentru Dumnezeu? Moise a răspuns: „Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie și acolo vom aduce jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, așa cum ne va porunci El.” (Exod 8.27) Ce înseamnă acest drum de trei zile? Este drumul morții și învierii Domnului Isus, care a înviat dintre morți în ziua a treia. Aceasta este premisa absolut necesară, ca să se poată sluji lui Dumnezeu. Noi trebuie nu numai să fim salvați și să stăm cu picioarele noastre pe partea cealaltă a Mării Roșii, ci trebuie de asemenea să fi făcut un drum de trei zile.

Apoi vine satan cu o a doua viclenie: „Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie; numai să nu vă depărtați prea mult!” (Exod 8.28) Prima sa viclenie se poate ușor recunoaște; foarte curând se recunoaște că este imposibil să slujești lui Dumnezeu fără să fi salvat. Însă înțelegem noi tot așa de repede și viclenia a doua? Faraon spune: „Nu vă depărtați prea mult”. Voi vă puteți într-adevăr duce pe partea cealaltă a Mării Roșii, dar nu vă duceți prea departe, ca astfel să rămâneți sub influența mea, sub controlul meu și să pot să vă iau oricând repede înapoi în Egipt. Ce înseamnă să nu se facă această călătorie de trei zile în pustie? Înseamnă că noi probabil suntem salvați și mântuiți, dar nu am învățat să aducem tot ce este din omul natural la locul judecății, al morții și al învierii Domnului Isus. Înțelegem noi, că între lume și noi a avut loc o despărțire uriașă? Este lumea răstignită pentru noi? Ce este răstignit este ceva dezgustător. Este lumea dezgustătoare pentru noi, de care noi ne depărtăm cât se poate de mult? Apostolul Pavel spune în Galateni 6.14: „Prin care lumea este răstignită față de mine”. Noi suntem uniți cu moartea și învierea lui Hristos pe un loc disprețuit. Noi suntem foarte departe de lume. Am înțeles noi această viclenie, sau suntem mulțumiți că am fost salvați prin Marea Roșie? Să învățăm ce înseamnă că tot ce este din natura noastră, din carnea noastră, trebuie să-și aibă locul în moartea lui Hristos. Noi putem sluji lui Dumnezeu numai la muntele lui Dumnezeu în puterea unei vieți noi. Vedem aici cum Moise înțelege această viclenie și nu acceptă această ofertă.

Plaga a cincea: ciuma vitelor (Exod capitolul 9.1-7)

La această a cincea plagă care urmează, vitele Egiptenilor sunt lovite prin judecată. În capitolul 8.26 citim ceva foarte remarcabil. Moise numește acolo motivul pentru care copiilor lui Israel nu le-a fost posibil să slujească lui Dumnezeu în Egipt, căci atunci ei ar fi trebuit să

jertfească lui Iehova, Dumnezeul lor, ceva care pentru egipteni era o urâciune. Oile și vițeeii erau o urâciune pentru egipteni. Citim în Scriptură despre trei lucruri, pe care egiptenii le detestau: în primul rând era masa comună cu evreii (Geneza 43.32), în al doilea rând păstorii oilor (Geneza 46.34) și în al treilea rând, așa cum Moise spune aici, oile și vițeeii. Pentru oamenii lumii acesteia este o urâciune să aibă legătură și părtășie cu un evreu. Evreu înseamnă textual: „un trecător prin”, deci un pelerin, un călător pe pământul acesta. De ce sunt oile și vițeeii o urâciune pentru lumea aceasta? Deoarece erau o posesiune a poporului Israel, care lua din ele să jertfească lui Iehova. De ce tocmai oi și vițeei? Deoarece aceste animale ne prezintă slava Domnului în jertfa Sa pentru Dumnezeu. O astfel de slujbă este o urâciune pentru egipteni, pentru lumea aceasta. O slujbă fără aceste animale găsim frecvent pe teritoriul creștin. Ea este o slujbă adaptată la trăsăturile de caracter și la obiceiurile lumii. Pentru lumea aceasta este o urâciune, când noi în serviciile noastre de jertfă aducem oi și vițeei, care prezintă slava Domnului Isus în dăruirea Sa deplină. Putem noi aduce aceste jertfe în legătură cu egiptenii?

În această plagă sunt lovite tocmai oile și vițeeii egiptenilor, căci cu toate că erau o urâciune înaintea lor, între timp ei și-au făcut rost de aceste animale. Tot așa este și în zilele noastre cu oamenii lumii acesteia. Dacă noi nu ocupăm un loc deoparte în Gosen, atunci și la noi este la fel. Pentru ce avem noi oile noastre și vițeeii noștri? Pentru ce avem posesiunile noastre? Le folosim noi, așa cum spune Moise mai târziu, pentru a jertfi lui Iehova? Aici nu este vorba în primul rând de a ajuta pe săraci și pe nevoiași, ci de a lua din ele și a jertfi lui Iehova, pentru ca El să fie glorificat și să vadă ce au savurat inimile noastre din jertfa lui Hristos. Ținem noi posesiunile noastre pregătite pentru aceasta, sau le folosim pentru noi înșine? Este pentru noi o urâciune să punem la dispoziția lui Iehova posesiunile noastre, sau le savurăm numai noi, așa cum făceau egiptenii? Atunci această plagă ne lovește și pe noi, căci atunci noi nu ocupăm locul din Gosen. Acesta este un gând serios. În capitolul 5.3 Moise a spus: „Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie.” Poporul era ascultător, și ei s-au dus în pustie, și de aceea Dumnezeu nu a adus ciuma. Găsim de multe ori în Scriptură, că Dumnezeu înlătură plăgile Sale atunci când este prezentă ascultarea, în timp ce El lasă plăgile Sale să vină peste aceia care sunt neascultători. Leprea lui Naaman a fost vindecată atunci când Naaman a fost ascultător. Ea l-a lovit însă pe Ghehazi, care era neascultător și voia să profite de situație, așa că Elisei a trebuit să spună: „Este oare acum timpul de luat ... oi, boi?” (2 Împărați 5.26) Iubiți frați și iubite surori, este timpul să avem avere pentru noi? Atunci ciuma, pe care Dumnezeu a îndepărtat-o de la Israel, va lovi Egiptul precum și posesiunile noastre, dacă noi folosim aceste posesiuni pentru noi înșine, așa cum au făcut egiptenii, pentru savurarea noastră, și nu ca să jertfim lui Iehova din ele. Să-L rugăm să folosească El darurile noastre, mijloacele noastre, talentele noastre și posesiunile noastre, pentru ca Hristos să fie glorificat în lumea aceasta, și în mod deosebit în lucrarea de jertfire făcută de credincioși. Dacă nu este așa, atunci această plagă va veni și peste noi, tot așa cum binecuvântarea Domnului va veni peste noi, dacă folosim posesiunile noastre pentru El.

Faraon a trimis mesageri, ca să afle mărimea acestei plăgi. Care a fost rezultatul? „Și iată că nici o vită din turmele lui Israel nu pierise.” (Capitolul 9.7) Aceasta va face Dumnezeu. Dumnezeu ne va binecuvânta și pe noi și darurile și posesiunile noastre. Probabil sunt frați, care au darul să prezinte gloria Persoanei lui Hristos, dar tac. Așa cum Domnul a făcut cu egiptenii, El va face la fel și cu ei, dacă pentru ei este o urâciune să folosească acest dar.

Acestea sunt lucruri foarte serioase. Domnul să dea har, ca El să nu trebuiască să ne spună și nouă: „dar de la cel ce n-are se va lua și ce are” (Matei 25.29).

Plaga a șasea: vărsatul negru (Exod capitolul 9.8-12)

Plăgile devin tot mai grele. Muștele câinești s-au referit la vorbirea noastră, la viața noastră comună, la umblarea și activitățile noastre. Plaga a cincea a mers un pas mai departe: aici Dumnezeu ne lovește în posesiunile noastre, pe care le folosim pentru noi înșine, pe care noi cu sete de câștig, care este o rădăcină a tuturor răutăților, le îngrijim foarte bine. Plaga a șasea este și mai rea. Dumnezeu va permite să vină un timp în care va face cunoscut oamenilor lumii acesteia ce este în ei înșiși. La plaga a șasea ies bășici pe oameni, și de asemenea și pe animale, și chiar și pe învățători, pe care îi întâlnim aici pentru ultima dată, după ce mult timp nu am auzit nimic despre ei. Aici ei pășesc din nou înaintea noastră, ca să confirme cuvântul lui Pavel că nebunia lor va fi arătată deplin tuturor (2 Timotei 3.9). În zilele noastre magii pot încă vorbi în libertate în lumea creștină, dar va veni un timp, așa cum spune Pavel, când nebunia lor va fi arătată deplin tuturor. Se va vedea în afară că ei nu au fost în stare să facă să iasă păduchi din țărâna pământului și că ei nici nu au fost în stare să îndepărteze boli și nevoi în domeniul spiritual, fie că este vorba de creștinătate sau oriunde altundeva. Ei vor trebui să recunoască că nu era o evoluție naturală, sănătoasă, ci era o plagă, provocată prin degetul lui Dumnezeu. Deci nebunia lor se va arăta mai mult, căci aceste bășici apar chiar pe ei înșiși. Și aceasta la magii care corespunzător slujbelor egiptene acordau trupului și curăției trupului o importanță așa de mare, că ei îmbălsămau trupurile împăraților lor, ca să le mențină curate multe secole: aceste trupuri sunt acoperite aici cu bășici.

Și de unde vin bășicile astăzi? Dumnezeu spune lui Moise și lui Aaron: „Umpleți-vă mâinile cu cenușă din cuptor”. Această cenușă trebuia împrăștiată de Moise spre cer. Între ultima plagă a primei serii și ultima plagă a celei de-a doua serie, deci între plaga a treia și plaga a șasea este o paralelă. La plaga a treia era vorba de țărână, din care a ieșit viața care a devenit o plagă, și aici la plaga a șasea este vorba de cenușă. Țărâna și cenușa aparțin împreună. Ambele vorbesc despre moarte. Țărâna în ea însăși este moartă, și tot așa și noi ne vom întoarce în țărână, în ceea ce privește trupul nostru (Geneza 3.19). Cenușa este rezultatul unei arderi, un tablou al judecății, al judecății nimicitoare a lui Dumnezeu. Când păcătoșii se recunosc în lumina lui Dumnezeu, ei spun împreună cu Iov: „Mă pocăiesc în țărână și în cenușă” (Iov 42.6). Când merg mai departe spun împreună cu Avraam în Geneza 18.27: „Eu, care nu *sunt* decât *praf și cenușă*”. Acolo unde se găsește această atitudine la oameni, poate ieși la iveală binecuvântare. Acolo poate ieși la iveală viața din țărână. Din cenușă, din judecată, care se găsește în cuptor, ia naștere binecuvântare. Căci binecuvântările noastre, iubiți frați și iubite surori, se bazează pe faptul că Domnul Isus a trecut în taină înaintea lui Dumnezeu prin acest cuptor, prin focul judecății lui Dumnezeu. Din această cenușă vine binecuvântare pentru noi! Dar pentru cei necredincioși aceasta înseamnă, exact ca și la plaga a treia, tocmai opusul. Pentru noi viața din moarte este o binecuvântare, pentru cei necredincioși însă este un blestem. Rezultatele cenușii cuptorului sunt o binecuvântare pentru noi, pentru egipteni vor fi un blestem. Moartea Domnului Isus este un blestem pentru oamenii lumii acesteia, dacă ei nu iau pentru ei înșiși această moarte ca o curățire a păcatelor lor. În afară de aceasta Israel însuși a fost în acest cuptor, în cuptorul de fier al Egiptului, în care puterea lui

satan năzuia să nimicească poporul și să-l transforme în cenușă. Dar după aceea Dumnezeu a hotărât un moment când această cenușă a venit asupra capului dușmanilor lor. Cenușa este aici împrăștiată spre cer și cade peste egipteni. Așa cum la plaga a cincea judecata a fost asupra oilor și vitelor lor, la plaga aceasta ei înșiși sunt loviți prin judecată. Egiptenii au încercat să nimicească poporul în cuptorul de foc; acum judecata se întoarce asupra lor înșiși.

În afară de aceasta, în faptul că cenușa este aruncată spre cer găsim pentru prima dată un indiciu referitor la ceea ce va avea loc la ultimele trei plăgi. Ultimele trei plăgi ne arată judecățile definitive ale lui Dumnezeu, care coboară direct din cer, ca să pregătească sfârșitul lumii acesteia. Tot așa această cenușă vine oarecum din cer și produce bășici lui faraon. Dumnezeu va revela la timpul Său toată nenorocirea, toată stricăciunea omului. Această stricăciune va izbucni deodată prin bășici. O stare asemănătoare găsim în Isaia 1, unde este descrisă starea poporului Israel: de la talpa piciorului și până în creștetul capului acoperit cu răni și vânătăi. Ce este înăuntru izbucnește în afară. Însă ce binecuvântare este pentru noi cenușa judecății lui Dumnezeu! În ținutul Gosen, unde se afla poporul Israel, nu izbucnesc bășici, ci are loc o curățire a trupului. Tot așa și la noi rezultatul cenușii, al judecății, este o curățire. Dacă la noi se mai află păcat, el nu izbucnește în bășici. Dumnezeu nu va permite niciodată ca la copiii Săi să izbucnească bășici în felul acesta, așa fel ca starea naturală să devină vizibilă înaintea tuturor. Starea lor a fost judecată în cenușă, în acest cuptor, în care poporul Israel s-a aflat. Dacă în viața unui credincios devine vizibil păcatul, el este judecat în taină înaintea feței lui Dumnezeu. Dar la cei necredincioși va veni un timp pe pământul acesta în căile de guvernare ale lui Dumnezeu (așa cum găsim aceasta în cartea Apocalipsa) și în final înaintea marelui Tron alb (unde se vor deschide cărțile), când ei vor sta acoperiți de bășici înaintea lui Dumnezeu. Atunci stricăciunea lor va deveni vizibilă înaintea tuturor, și Dumnezeu va arăta ce sunt ei în ei înșiși.

Vedem astăzi cum Dumnezeu face tot mai mult cunoscut ce se găsește în lumea aceasta. Să ne dea Dumnezeu har, ca noi să ne aflăm în ținutul Gosen ca unii care culeg roadele a ceea ce a avut loc pe cruce, atunci când Domnul Isus era în cuptorul judecății mistuitoare a lui Dumnezeu. Atunci starea noastră este pusă în ordine în lumina feței lui Dumnezeu, și noi putem umbla pe pământul acesta ca unii care am fost curățiți.